

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Saber esperar

L'escriptora alemanya Andrea Köhler reflexiona en el seu llibre *El temps regalat* sobre l'esperar, un dels aspectes més naturals de l'existència humana, i que tant costa encaixar en el nostre estil de vida actual, massa carregat de presses i que genera estrès. La vida s'ha accelerat tant que es perd amb facilitat la paciència quan quedem atrapats en un embús de trànsit, es camina de manera compulsiva amunt i avall a l'andana quan el tren no arriba, o devorem amb avidesa les revistes a la sala de espera quan es va a la consulta d'algun professional. El més freqüent ara és utilitzar el telèfon, l'iphone i omplir el temps d'espera navegant per internet. Però no podem oblidar que des del moment del naixement, la nostra vida és una espera continua fins que arriba la mort, un pelegrinatge cap al més enllà. Mentrestant, la nostra vida està formada per petites i grans esperes.

El fet d'esperar és una dimensió que travessa tota la nostra existència familiar

i social, que està present en totes les situacions, des de les més trivials fins a les més transcendents. Com poder expressar el que senten els pares quan esperen el naixement d'un fill! Pensem també en l'espera d'un ésser estimat, familiar o amic; pensem en l'espera del resultat d'una prova mèdica en el cas d'una malaltia greu, o d'una entrevista de treball o d'examen decisiu. També en les nostres relacions personals hi ha esperes importants, especialment pel que fa a les persones que estimem. I és que mentre hi ha esperança, hi ha vida. El pagès espera el creixement de la collita, el pare o l'educador, la maduració dels fills, dels alumnes; el mediador espera que es resolgui el conflicte.

Avui l'Església inicia un nou Any litúrgic amb el primer Diumenge d'Advent. Comença una nova etapa en el nostre pelegrinatge de fe, que commemora un any més el misteri de Crist i es prepara per al seu acompliment final. De fet, els cristians van començar a celebrar litúr-

gicament la vinguda de el Senyor al segle IV de la nostra era. Primerament va sorgir la festa del Nadal per celebrar la vinguda del Senyor proclamant la fe de l'Església en la seva Encarnació i Naixement. Un cop establerta la celebració del Naixement del Senyor sembla normal que anés sorgint un temps per a la seva preparació. L'origen d'aquest costum es troba en la litúrgia de les esglésies d'Hispania i de les Gàl·lies, i posteriorment es va estendre a Roma. D'aquesta manera es va anar configurant el temps litúrgic que avui anomenem Advent.

El temps d'Advent que precisament avui comencem és un moment propici per revisar les nostres esperances i desitjos, les aspiracions més profundes del nostre cor. Ens podem preguntar: en aquest moment de la meua vida, quines són les meves expectatives? La mateixa pregunta ens hem de fer a nivell de família, de comunitat, de societat. Què esperem, què volem? Al poble d'Israel es vivia intensament l'espera del Messies, que alliberaria el poble de tot esclavatge i instauraria el Regne de Déu. Però no es podien imaginar que el Messies pogués néixer d'una jove humil com era Maria, a Betlem, a la perifèria de l'Imperi romà. Tampoc ella podia pensar-ho.

Un oracle del profeta Miquees, que fa referència al naixement de l'Emmanuel, diu així: «Tu Betlem Efrata, petita per a figurar entre les famílies de Judà: de tu en sortirà el qui ha de regir Israel. Els seus orígens són llunyans, des dels temps eternals. Els tindrà abandonats fins que la mare haurà tingut un fill» (*Mi 5,1-2*). En aquestes paraules s'anuncia un naixement ple d'esperança messiànica, en el qual es remarca el paper de la mare, recordada i exaltada explícitament per tan admirable esdeveniment. En Maria s'acompleixen les promeses dels profetes. Aprenem, doncs, d'ella a viure l'Advent, amb el sentiment d'una espera profunda, que només la vinguda de Déu pot omplir i saciar.

ENTREVISTA

Ser feliç en la foscor

JOSÉ MIGUEL MEZA

En Josemi és cec de naixement. Va arribar del Perú fa sis anys, per retrobar-se amb la seva mare que ja era a Barcelona. Actualment està acabant l'ESO. Al seu país no tenia facilitats per viure la fe, però la seva vida va canviar quan va entrar en contacte amb el Secretariat diocesà de Pastoral per a Persones amb Discapacitat, on ha pogut fer un grup d'amics i participar en diferents activitats a la parròquia, com ara llegir una lectura en braille a la Missa. Dimarts 3 de desembre se celebra el Dia Mundial de les Persones amb Discapacitat.

La falta de visió en què et facilita o et dificulta viure la fe?

De dificultats no en tinc, però sí que tinc manca de mobilitat. El més complicat és caminar sol pel carrer. La vida normal la faig com si hi veiés. Ho porto bé. Procuo viure la fe amb plenitud. Déu m'hi ajuda. Quan hoestic passant malament, parlo amb Ell i m'obre les portes. Quan no puc fer les coses, sento que m'està mirant i m'acompanya, que m'ajuda.

Què et va aportar conèixer un grup de joves creients?

Va ser una gran experiència. Quan vaig entrar a la parròquia de Sant Agustí de Barcelona, al gener de 2018, vaig anar a un recés espiritual a Begues, on vaig conèixer l'Alfonso, un seminarista que em va parlar de la Pastoral del Sord, i arran d'això vaig conèixer més gent. Fins i tot participo en activitats com el *Life Teen*, a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

Ets feliç?

Sí! Quan vaig arribar a Barcelona vaig voler estudiar. He conegut nois creients i ara ja són amics meus. Al meu país això era impossible. No podia quedar amb ells. No tenia facilitats per viure la fe. No hi havia grup de catequistes, ni de joves per a persones cegues, sordes o amb altres discapacitats. Sempre posaven excuses; em sobreprotegien. Però, gràcies a Déu, això ha canviat!

Òscar Bardaji i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Celebrem el camí! Visquem l'Advent!

Comencem l'Advent, aquest temps que inicia l'any litúrgic. Nadal és a prop. Preparem-nos per celebrar i viure la vinguda de Jesús, l'Infant de Betlem, el Salvador. Potser perquè s'acosta aquesta celebració, l'Advent és un temps amable, agradable de viure i de compartir. És agradable a nivell social. És agradable l'ambient festiu que es va generant mentre preparem les festes nadalenes amb il·lusió. És ben cert que no tot és bo, però convé valorar aquesta alegria festiva que es genera mentre grans i petits guarnim la casa i baixem les caixes de l'altell per treure'n les figures i preparar el pessebre. Quan els infants assagen nades, aprenen dècimes per recitar-les a la sobretaula del gran dia i obren finestres del calendari d'Advent. I també mentre preparem les felicitacions que farem arribar a familiars i amics, per correu ordinari o electrònic...; i pensar en els regals del dia de Reis, cercant el que farà feliç a cadascú i procurant que en el regal es noti, per sobre de tot, molt més la nostra estimació que el seu valor econòmic. Compartir l'ambient festiu amb moltes persones, desitjant felicitat, amb sinceritat, intentant portar-la a aquells que n'estan més necessitats. Sense oblidar els més pobres, partici-

pant en les campanyes de recollida d'aliments. Temps per fer créixer en la fe els nostres infants i joves.

L'Advent també és un temps especialment amable i agradable en l'àmbit cristià. En el seu camí cap a la festa de Nadal ens mostra amb força la tendresa de Déu vers nosaltres, el camí que està disposat a fer al costat nostre, l'esperança que ens ofereix convidant-nos a caminar pel camí del seu amor i a ser-ne testimonis. Les paraules dels profetes ens parlen del consol que Déu ens vol donar, de l'amor que vol vessar sobre nosaltres i mitjançant les nostres vides. I com aquestes promeses es fan realitat en un Infant que està a punt de néixer, un Infant que necessitarà dels braços de Maria i de Josep per obrir-se camí per la vida, un Infant que gaudirà amb la visita d'uns pastors pobres a qui ningú tenia en consideració... Un Infant que es farà gran i mostrarà el camí de la benaurança a la humanitat.

Temps d'Advent. Preparar el camí del Senyor com ho feu Joan Baptista, com ho han fet tants homes i tantes dones de bona voluntat. «És aquell de qui diu l'Escriptura: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí» (Mt 11,10). Celebrem el camí!

SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL PER A LES PERSONES AMB DISCAPACITAT

L'acolliment de persones amb discapacitat

MN. F. XAVIER PAGÈS I CASTAÑER

Director del Secretariat diocesà de Pastoral per a les Persones amb Discapacitat

El proper 3 de desembre celebrem el Dia Internacional de les Persones Discapacitades. Volem donar gràcies a Déu pel primer curs del nou Secretariat diocesà de Pastoral per a les Persones amb Discapacitat, que procura vetllar perquè en l'Església de Barcelona siguin ateses les diverses discapacitats en les seves necessitats específiques.

Tota l'Església i «la catequesi, en particular, està cridada a descobrir i experimentar formes coherents perquè cada persona, amb els seus dons, les seves limitacions i les seves discapacitats, fins i tot greus, pugui trobar Jesús en el seu camí i abandonar-se a Ell amb fe. Cap límit físic o psíquic pot ser un impediment per a aquesta trobada, perquè el rostre de Crist brilla en la intimitat de cada persona» (*Discurs del papa Francesc, 21.10.2017*).

Per aconseguir la inclusió de les diverses capacitats, calen atencions pastorals específiques per a les diferents discapacitats. Caldrà, doncs, conèixer aquestes diferents necessitats i disposar de mitjans perquè aquestes persones puguin sentir-se part important de la nostra família eclesial.

Hem publicat un breu tríptic amb unes orientacions bàsiques per avançar en l'acolliment de les persones amb discapacitats en les nostres comunitats. Estem recollint dades de realitats d'Església que ofereixen atenció pastoral a diverses discapacitats i desitgem contactar-hi. Si en teniu coneixement d'alguna, ens podeu informar o posar-nos-hi en contacte, a través de: pastoraldiscapacitats@arqbcn.cat

Gràcies i, sobretot, comptem amb les vostres pregàries!

Lectures de la missa diària i santoral

2. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Is 2,1-5 (o bé: Is 4,2-6) / SI 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. □ Dimarts [Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24].

Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarres, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes. Sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. ■ Dimecres [Is 25,6-10a / SI 22 / Mt 15,29-37].

Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església. Santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.; beat Francesc Gàlvez, prev. franciscà i mr. al Japó, nat a Utiel.

5. ■ Dijous [Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21,24-27].

Sant Dalmau o Dalmai (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.

6. ■ Divendres [Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31].

Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X). Sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asella, vg.; santa Carme Sallés (Vic, 1848 - Madrid, 1911), fund. Concepcionistes missioneres de l'Ensenyament (RCM).

7. □ Dissabte [Is 30,19-21,23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1,6-8].

Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església. Sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.

8. □ † Diumenge vinent, Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15,20 / SI 97 / Rm 15,4-9 / Lc 1,26-38].

Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima. Sant Eucari, bisbe; sant Romari, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

DIUMENGE I D'ADVENT

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor».

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor».*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu lliandar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

✠ Lectura de l'evangelí segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén. En los días futuros estará firme el monte de la casa del Señor, en la cumbre de las montañas, más elevado que las colinas. Hacia él confluirán todas las naciones, caminarán pueblos numerosos y dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob. Él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, la palabra del Señor de Jerusalén». Juzgará entre las naciones, será árbitro de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, venid; caminemos a la luz del Señor.

Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!»! / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,11-14a)

Hermanos: Comportaos reconociendo el momento en que vivís, pues ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora la salvación está más cerca de nosotros que cuando abrazamos la fe. La noche está avanzada, el día está cerca: dejemos, pues, las obras de las tinieblas y pongámonos las armas de la luz. Andemos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas y borracheras, nada de lujuria y desenfreno, nada de riñas y envidias. Revestíos más bien del Señor Jesucristo.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. En los días antes del diluvio, la gente comía y bebía, se casaban los hombres y las mujeres tomaban esposo, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo, a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo, a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón, estaría en vela y no dejaría que abrieran un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

Vetlleu i estigueu a punt

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

En els darrers anys s'han incrementat els robatoris a les cases i ha prosperat el negoci de les alarmes. Ningú no vol tenir l'ensurt de trobar-se la casa regirada i els béns més valuosos sotrets. Per això, ens prevenim amb la instal·lació d'alarmes, de portes de seguretat, i de tancament de finestres. Abans de marxar de casa, ho deixem tot a punt.

Els cristians sabem que hem d'estar sempre a punt per quan vingui el Fill de l'home. Els evangelis parlen del *Fill de l'home* quan es refereixen a la vinguda gloriosa de Jesucrist a la fi dels temps. Una vinguda, d'altra banda, de la qual no sabem ni el dia ni l'hora, ja que els evangelis no ens ho aclareixen. Només sabem que aquesta vinguda marcarà la fi del món present i iniciarà el món definitiu, «amb un cel nou i una terra nova», marcat per la presència palesa i gloriosa de Déu i el seu Crist. Jesús ho compara amb l'arribada del diluvi, que va marcar un abans i un després en la humanitat i que va agafar desprevinguts tots els homes i les dones d'aquell moment. Ens alerta, perquè la consumació del món present i l'arribada d'una nova realitat divina tampoc no ens hi agafi desprevinguts.

La fi de l'univers potser ens queda una mica lluny, però la fi del nostre món, del *món personal* ens arriba a tots, abans o després, en el moment de la nostra mort. Una mort que, per vellesa, per malaltia, o per accident, escapa a les nostres previsions; i el quan i el com estan únicament en mans de Déu. Sant Pau, a la segona lectura, ens convida a no dormir sinó a vetllar, perquè el dia del Senyor ja s'acosta; ens convida a revestir-nos dels vestits de la fe i de la llum; a fer fora de nosaltres l'abús en el consum, a fer fora la impuresa de les nostres mesquineses, a fer fora les renyines i divisions i a dur una vida nova segons l'Evangelí que professem.

L'Advent és temps d'espera i d'esperança. D'espera, perquè estem pendents que arribi la fi, tant la del nostre món personal com la del món còsmic. I d'esperança, perquè confiem en les promeses del Senyor «d'un cel nou i d'una terra nova... on totes les nacions hi afluiran» per seguir la ruta del Senyor, com ens diu Isaïes en la primera lectura. Espera confiada, perquè la nostra fi està en mans del Senyor.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dissabte dia 7, a les 21.30 h. Vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè a Barcelona.

Diumenge dia 8, a les 12 h. Presideix la Missa a la Catedral.

Notícies

Jornada de portes obertes. El dissabte 9 de novembre, les 16 parròquies que conformen l'Arxiprestat Sabadell Centre Sud varen celebrar la segona jornada «Em coneixes?» de portes obertes a les parròquies. Aquesta vegada va obrir les portes la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè, a Badia del Vallès.

Conferència sobre la misericòrdia. El 12 de novembre, a la parròquia de Sant Feliu de Sabadell, la Gna. Margarida Bofarull pronuncià una conferència sobre «La misericòrdia com a missió» en el marc del congrés itinerant «L'aportació del Papa Francesc a la teologia i a la pastoral de l'Església» organitzat per l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

Confirmacions a Sant Cristòfor de Terrassa. El dissabte 16 de novembre, Mons. Saiz Meneses va confirmar

10 adolescents i joves a la parròquia de Sant Cristòfor de Terrassa.

Confirmacions a Llinars del Vallès. El dissabte 16 de novembre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va confirmar 7 adolescents a la parròquia de Santa Maria del Prat, a Llinars del Vallès.

Assemblea anual de Mans Unides. El dissabte 16 de novembre es va celebrar a la ciutat de Sabadell l'assemblea anual de Mans Unides. Va estar presidida pel Sr. Bisbe acompanyat

per la Sra. Elisenda García, Delegada, i Mn. Mario Jurado, Consiliari. Hi assistiren les delegacions territorials i es treballà sobre els objectius i projectes de cooperació en el tercer món.

Agenda

Benedicció dels pessebres. Aquest diumenge 1 de desembre, a les 11 h, Mn. Manuel Coronado, Delegat episcopal de Litúrgia i Religiositat Popular, beneeix els pessebres a la Catedral de Terrassa.

Trobada de formació de preveres joves. Dilluns 2 de desembre, a les 11 h, a la Cúria diocesana.

Convivència de seminaristes. Del 5 al 7 de desembre a la Casa d'Espiritualitat Santa Maria de l'Avern.

Horari dels pessebres de la Catedral. Els diorames dels pessebres i el pessebre oficial, situats al soterrani de l'atri de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa es poden visitar: de dilluns a divendres, de les 17.30 a les 21 h; dissabtes, diumenges i festius, de les 11.30 a les 13.30 h i de les 17.30 a les 21 h.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Saber esperar

La escritora alemana Andrea Köhler reflexiona en su libro *El tiempo regalado* sobre la espera, uno de los aspectos más naturales de la existencia humana, y que tanto cuesta encajar en nuestro estilo de vida actual, tan cargado de prisas y que genera estrés. La vida se ha acelerado tanto que se pierde con facilidad la paciencia al quedar atrapados en un atasco de tráfico, se camina compulsivamente arriba y abajo en el andén cuando el tren se demora, o es preciso devorar con avidez las revistas en la sala de espera cuando se va a la consulta de algún profesional. Lo más frecuente ahora es echar mano del Iphone y llenar el tiempo de espera navegando por internet. Pero no podemos olvidar que desde el momento del nacimiento, nuestra vida es una espera hasta que llega la muerte, una peregrinación hacia el más allá. Mientras tanto, nuestra vida está compuesta de pequeñas y grandes esperas.

El hecho de esperar es una dimensión que atraviesa toda nuestra existencia familiar y social, que está presente en todas las situaciones, desde las más triviales hasta las más trascendentes. ¡Cómo poder expresar lo que sienten los esposos cuando esperan el nacimiento de un hijo! Pensemos también en la espera de un ser querido, familiar o amigo; pensemos en la espera del resultado de una prueba médica en el caso de una enfermedad grave, o de una entrevista de trabajo o un examen decisivo. También en nuestras relaciones personales hay esperas importantes, especialmente respecto a las personas que amamos. Y es que mientras hay esperanza, hay vida. El labrador espera el crecimiento de la cosecha, el padre o el educador, la maduración de los hijos, de los alumnos; el mediador espera que se resuelva el conflicto.

Hoy la Iglesia inicia un nuevo Año litúrgico con el primer Domingo de Adviento. Comienza una nueva eta-

pa en nuestra peregrinación de fe, que conmemora un año más el misterio de Cristo y se prepara para su cumplimiento final. De hecho, los cristianos comenzaron a celebrar litúrgicamente la venida del Señor en el siglo IV de nuestra era. En primer lugar surgió la fiesta de la Navidad para celebrar la venida del Señor proclamando la fe de la Iglesia en su Encarnación y Nacimiento. Una vez establecida la celebración del Nacimiento del Señor, es lógico que surgiera también un tiempo para su preparación. El origen de esta costumbre se encuentra en la liturgia de las Iglesias de Hispania y de las Galias, y posteriormente se extenderá a Roma. De esta manera se fue configurando el tiempo litúrgico que hoy llamamos Adviento.

El tiempo de Adviento que precisamente hoy comenzamos es un momento propicio para revisar nuestras esperanzas y deseos, las aspiraciones más profundas de nuestro corazón. Podemos preguntarnos: en este momento de mi vida, ¿cuáles son mis expectativas? La misma pregunta nos debemos hacer a nivel de familia, de comuni-

dad, de sociedad. ¿Qué esperamos, qué deseamos? En el pueblo de Israel era muy fuerte la espera del Mesías, que liberaría al pueblo de toda esclavitud e instauraría el reino de Dios. Pero nadie habría imaginado que el Mesías pudiese nacer de una joven humilde como era María, en Belén, en la periferia del Imperio romano. Tampoco ella podía pensarlo.

Un oráculo del profeta Miqueas, que alude al nacimiento del Emmanuel, dice así: «Mas tú Belén de Efratá, aunque eres la menor entre las aldeas de Judá, de ti ha de salir aquel que ha de dominar en Israel, y cuyos orígenes son de antigüedad, desde los días de antaño. Por eso él los abandonará hasta el tiempo en que dé a luz la que ha de dar a luz...» (Miq 5,1-2). En estas palabras se anuncia un nacimiento rebosante de esperanza mesiánica, en el que se resalta el papel de la madre, recordada y exaltada explícitamente por tan admirable acontecimiento. En María se cumplen las promesas de los profetas. Aprendamos, pues, de ella a vivir el Adviento, con el sentimiento de una espera profunda, que sólo la venida de Dios puede colmar y saciar.